VECKOBLADET

Fredag 9 april

Utkommer fredagar 1999 25:e årg.

12

Vänsterdistriktets årskonferens:

Debatter i kamratlig ton

"Alla konferensdeltagare ska ta sin del av ansvaret för att debatten förs i en kamratlig ton", stod den i utskicket till vänsterdistriktets årskonferens som avhölls i Kristianstad den 27 mars, förmodligen med syftning på höstkonferensen där vissa deltagare stöttes över tonläget. Uppmaningen åtlyddes: det blev en städad tillställning. Mest anmärkningsvärt var att det för första gången på länge fanns två kandidater till ordförandeposten, och att den sittande ordföranden fick respass av en knapp majoritet.

Det var en välbesökt och välorganiserad årskonferens med en mängd nya ansikten, ett resultat av vänsterpartiets organisatoriska och röstmässiga expansion i Skåne under senare tid. Noteras kan att det bara var Lundadelegationen samt ombud från Trelleborg och Åstorp som tog vänsterpartiets miljöpolitik på allvar och åkte kollektivt.

Var går smärtgränsen?

VB:s årskonferensreportage brukar inledas med ett referat av det traditionella talet från partistyrelsens utsända. Så även nu, men det handlade i år om ett rätt improviserat anförande av regionens egen PS-ledamot och tillika ledamot av distriktsstyrelsen, Vilmer Andersen från Malmö. Partistyrelsen hade nämligen mot rutinerna inte skickat någon utomstående, trots påstötningar. Om detta var en ny policy eller resultatet av inkompetent handläggning på particentralen visste inte konferensens funktionärer.

Vilmer Andersen berättade lite om partistyrelsens diskussioner kring regeringsstöd och budgetsamverkan. Det hade ju inte blivit så mycket "vänsteravtryck" i 1999 års budget på grund av redan spikade ramar. Nu önskas sådana avtryck i fortsättningen. Samtidigt kvarstår inriktningen att samverkan ska gälla hela valperioden. Det finns uppenbarligen en smärtgräns för hur långt vänsterpartiet kan sträcka sej i eftergifter men det är oklart var den gränsen går. Känsligast är kanske frågan om arbetsrätten där vi har mycket svårt att acceptera en sådan uppluckring som miljöpartiet och delar av socialdemokraterna är inne på.

Vilmer beklagade att partiet hittills inte lyckats formulera ett helt Europapolitiskt program utan att den nuvarande programtexten väsentligen handlar om EU. Den pågående Kosovokonflikten belyser hur angeläget ett sådant större program är.

Riksdagsledamöter på rad

När detta läses har resultatet av budgetförhandlingarna redovisats. Vid tiden för årskonferensen pågick de som bäst och Karin Svensson Smith gav en insidesrapport. Hon tillhörde inte den innersta förhandlingskretsen men satt tillsammans med riksdagskollegan Hans Andersson och ekonomen Kenneth Hermele i en understödjande sysselsättningsgrupp som enligt henne formulerat mängder av jobbskapande förslag, inte minst på miljöområdet. Åter puffar partiet för etanolinblandning i bensinen vilket ger arbetstillfällen i bl.a. Norrland [särskilt om de kommunala etanolbussarna i Umeå slutar köra på drivmedel gjort av italienskt överskottsvin, sättarens anm.]. Vänstern driver också frågan om mer investeringskapital för regionala projekt.

Förhandlingar handlar mycket om psykologi. Det tar tid för vänsterpartiet att växa in i rollen som tolvprocentsparti och skaffa sej motsvarande självförtroende, och det är minst lika svårt för socialdemokraterna att få den nya, mindre kostymen att passa, påpekade Karin, som också berättade att finansminister Åsbrink visat sej vara en något oväntad miljöpolitisk bundsförvant.

Alla fyra v-riksdagsledamöterna från Skåne var på plats. Sten Lundström, Malmö, hade

Forts. på sid. 3

Styrda från Moskva eller förda bakom ljuset?

Under titeln "Studenter och arbetare för socialistisk framtidsdebatt" arrangerade Lunds Socialdemokratiska Studentklubb ett seminarium förra tisdagen i Lilla Salen på AF-borgen.

Titeln för tankarna till 68-vänsterns obesvarade arbetarkärlek. Det skulle emellertid visa sig att det snarare var fråga om vädring i garderoben. Ett ämne som är högeligen aktuellt inte minst i VB:s spalter.

Seminariet var uppdelat i tre avdelningar. Jag berör bara temat "Vpk och samarbetet med kommunistdiktaturerna". Inledare var historiedoktoranden från Göteborg *Mikael Winberg*.

Var SKP styrt från Moskva?

Tankegången att SKP (Sveriges kommunistiska parti) som svensk sektion av Komintern (Kommunistiska Internationalen) var styrt av det sovjetiska kommunistpartiet har sedan 20-talet varit närmast en självklarhet i svensk politisk debatt. Winberg har i sitt avhandlingsarbete ägnat sig åt arkivstudier i Moskva, intervjuer med gamla medlemmar.

De slutsatser Winberg drar av sina studier är att de svenska kommunisterna inte "tog order från Moskva" annat än under perioden 1929–34. *(Vilket var nog så illa, förf. anm.)* Under de åren medverkade Komintern aktivt i sprängningen av det svenska partiet. Orsaken var den av Stalin anbefallda "klass mot klass"-linjen som definierade socialdemokraterna som "socialfascister" (socialister i ord – fascister i handling). Den linjen blev särskilt ödesdiger i Tyskland då kommunisterna ägnade sig åt att kamp mot sossarna i stället för att tillsammans med dem bekämpa de verkliga fascisterna. Vidare har Winberg hittat belägg för ekonomiskt stöd till det svenska partiet fr.a. under 20-talet.

Eller förda bakom ljuset?

Hur kommer det sig då, frågar Winberg att det svenska kommunisterna stödde Sovjet "frivilligt"?

Orsakerna får sökas i socialistinternationalens sammanbrott 1914. Då de europeiska socialdemokraterna svek i kampen mot det annalkande världskriget.

Det ledde till framväxandet av kommunistiska partier runt om i Europa och bildandet av Komintern 1918/19. Till skillnad mot socialistinternationalen togs i stadgarna för Komintern in ett tvång att följa majoritetsbeslut eftersom man inte ville ha en upprepning av föregående internationals tillkortakommande. Winbergs undersökning visar att trots detta valde Komintern att inte lägga sig i de nationella partiernas arbete. Inte heller var det så att de sovjetiska kommunisterna dikterade Kominterns beslut, trots att de besatte ledarposterna och trots att ledningen var lokaliserad till Moskva.

Hur kommer det sig då, frågar Winberg, att de svenska kommunisterna var så lojala mot Moskva? De intervjuer han gjort med gamla partimedlemmar visar att det var socialdemokraternas politik som avgjorde, snarare än order från Moskva. Socialdemokraterna valde statsansvar före arbetarrörelsens intressen. Exempelvis gav man inget eller klent stöd till strejker. I facket tog sossarna bort medlemsomröstningarna om avtalen, ombudsmännen valdes inte längre av de fackliga kongresserna utan tillsattes av ledningen för att hålla kommunisterna borta. Saltsjöbadsavtalet 1938 mellan LO och SAF, vars syfte var att LO skulle hjälpa kapitalet att hålla arbetarna i schack.

Detta är socialdemokratins traditionella roll i ett kapitalistiskt system. Winberg påpekade att socialdemokratiska partier bara finns i utvecklade industristater. På 1940-talet började SAP öppet jaga kommunister som påstods vara Moskvastyrda hantlangare. De svenska arbetarna kunde konstatera att socialdemokraterna agerade just så som kommunisterna påstod att de gjorde. När så SKP efter kriget anslöt sig till arbetarrörelsens efterkrigsprogram, samtidigt som SAP övergav det, var det inte så konstigt att partiet fick lika höga röstsiffror som 1998. Redan här börjar sossarnas registrering av radikala arbetare. Inte för att de hotade Sveriges säkerhet (ingen kommunist har varit spion) utan för att kommunisterna utmanade socialdemokraternas hegemoni på arbetsplatserna. Med andra ord, störde socialdemokratins historiska uppgift: att hålla arbetarna i schack och kapitalet på gott humör.

Rune Liljekvist

VB KOMMENTAR

Dagsljus åt pendlarna!

– Departementets handläggare sov! berättade upprört en delegation från Burlövs kommun som varit i Stockholm för att få ut 800 miljoner för att gräva ner stambanan genom sin kommun. Tågtrafiken förväntas öka, glädjande nog, och järnvägen behöver byggas ut med två nya spår.

Detta att gräva ner järnvägar i tunnlar eller diken har blivit något av en modefluga. I Stockholm har en högröstad lokalopinion bekämpat den nya Årstabron och i stället krävt en tunnel under hela innerstaden, i Varbergs tvingas Västkustbanan ned under jord, i Malmö framtvingades Citytunneln som den enda rimliga lösningen sedan miljonärerna utmed Limhamnsfältet inlagt sitt veto mot dagsljusalternativet.

Just så, det handlar om dagsljus. Dess betydelse för vårt välbefinnande har uppmärksammats just av järnvägsbyggarna. Därför planeras takfönster till station Triangeln i Malmö trots dess stora djup liksom till flertalet stationer på den Minimetro som är under anläggning i Köpnhamn. Dagsljuset och utsikten får oss att må bättre och gör tåget attraktivare, tunnelmörkret verkar i motsatt riktning.

Detta har betydelse för järnvägens långresenärer: vilken Stockholmsresenär söderifrån vill undvarande den hisnande utsikten över Årstaviken? Men viktigast är det för pendlarna som två gånger om dagen, två hundra dagar om året, kanske tiotusen gånger under ett yrkesliv ska färdas samma sträcka.

Därmed är stambanans utformning genom Burlöv en fråga för Lundaborna och en angelägenhet för Lunds politiker. De flesta som färdas mellan Lund och Malmö är just pendlare, till arbete eller studier. De är många gånger fler än de kringboende, i första hand villaägare, i Burlöv som anser sej störda. Och störningarna, det handlar i första hand om deras fastighetsvärden. Det framgick mycket klart av en SDS-insändare från en lokal m-politiker härförleden.

Därför hoppas vi att myndigheterna fortsätter att sova inför uppvaktningar om tunnlar, som dessutom är mycket dyrare och betydligt mer tidskrävande att bygga än ovanjordssträckor. Däremot bör de vakna till inför röster som kräver bullerskydd och tystare tåg. Som f.ö. är på väg.

Dessutom tycker vi att Burlövsborna med deras skäligen trista förortsmiljö borde värdera upplevelsen av det dynamiska element som tågen från Lund, Stockholm och snart nog även Köpenhamn utgör. För att inte tala om de långa godstågen som har börjat köra direkt genom Europa ända till Milano!

Plågsamt

Det är i dessa dagar omöjligt att skriva en rad utan att tänka på händelserna i det forna Jugoslavien. Idéer om nationens ära och tankemönster om den egna nationalitetens förträfflighet ledande till barbarisk brutalitet, företeelser man trodde var förpassade till historiens sophög visar sig nu vara lika levande som någonsin. Detta är vad historien lär oss: vi lär inget av historien. Minsta framsteg i mänsklighetens utveckling måste tydligen ständigt försvaras och återerövras.

Milosevic är namnet på ledaren men nog handlar det här om mera än en individ, dock att just han tycks osedvanligt cynisk och manipulativ. Demoniseringen av serberna är också svår att ställa upp på, även om de bär på en tung historisk tradition som krigarfolk i bergen antingen de har slagits mot turkar, kroater eller tyskar.

Man kan moralisera över vad Nato gör med sina bombningar: förr eller senare dödas naturligtvis ett stort antal civila. Men det mest slående i Natos agerande är dumheten, bristen på politisk och militär kompetens. Ingen har någonsin med flygbombning vunnit några viktiga politiska eller militära mål: inte tyskarna över Storbritannien 1940, inte engelsmän och amerikaner över Tyskland, inte amerikaner över Vietnam eller Irak. Ingen metod kunde vara säkrare att ena serberna, få dem att förtränga vidrigheten i vad de sysslar med och i stället återkalla minnena från gerillakampen mot Nazityskland än dessa bombningar.

Mycket riktigt har Wing Commander Olzen i stridsledningscentralen på Segevång nu varsnat huvudfienden, nämligen de som vill "vara med när fint folk protesterar", "tyranniets gråterskor" m.m. Nej, vi som inte vill sluta upp med honom i tradtionen från "Bomber" Harris och liknande distanserade heroer är "nyttiga idioter". Att man kan ha två tankar i huvudet samtidigt, att man samtidigt kan älska USA och många av dess värden och samtidigt avsky dess brutala cowboypolitik världen över kan han inte tänka sig. Det finns inte en vicekorpral på Revingehed som inte ser sanslösheten i Natos flygkrig, men för Olzen är vi rödbruna antiamerikaner. Vi rekommenderar en transfer från

Personlig rapport från en v-styrelse

Den nya styrelsen för vänsterpartiet i Lund har nu haft tre möten och jag vill ge en bild av vad som förevarit.

I det Veckoblad som följde direkt på årsmötet i början av februari noterade Gunnar Sandin de generationsmotsättningar som kom i dagen. Dessa återfinns i styrelsen, även om jag nog skulle vilja säga att motsättningarna egentligen inte har att göra med olika generationstillhörighet. Inte heller anser jag att de är av direkt ideologisk natur utan att de är mer svårgripbara än så. Det handlar mer om vilken jargong man använder och om vilken tillit man har till personer som man kan anta ha en annan ideologisk syn. Låter det kryptiskt? Ja, det tycker jag också, och uppriktigt sagt förstår jag mig inte på motsättningarna, förutom vad gäller olikheterna i sättet att uttrycka sig på.

Oavsett vari motsättningarna består så är effekten att styrelsearbetet har blivit tyngre sedan årsmötet.

Bordlagd kanslist

Ett ärende som vi hunnit diskutera ganska ordentligt gäller anställningen av en kanslist. Denna skulle huvudsakligen arbeta med olika administrativa göromål. Frågan ventilerades på det senaste styrelsemötet, och diskussionerna kan sammanfattas med att vi inte var överens.

Jag yrkade på att frågan skulle bordläggas till nästa möte så att ombudsmannen skulle kunna ge sin syn på saken. Yrkandet ledde till votering som slutade med 5–4 för bordläggning. För att beslut om anställning skulle tas på det pågående mötet röstade bl.a. Roland Andersson. Jag anser att ett sådant beslut hade varit anmärkningsvärt. Eftersom en anställning får stor betydelse för ombudsmannens sätt att arbeta – bl.a. kommer den fastställda arbetsbeskrivningen att behöva ändras – så är det enligt min mening nödvändigt att diskutera frågan med ombudsmannen innan beslut fattas. Det finns också stöd för detta i gällande arbetsrättsliga regler.

Vänsterpartiet, SAF och arbetsrätten

Roland har i ett VB-nummer talat om kommunistiskt arbetsgiveri, och jag har efterlyst en förklaring på detta eftersom jag inte förstod vad det innebar. Den typ av arbetsgiveri som styrelsen hade gjort sig skyldig till om vi inte bordlagt frågan hade kommit att likna den typ av arbetsgiveri som bl.a. SAF har förespråkat en längre tid. Vänsterpartiet måste, anser jag, vara extra noga med att följa gällande arbetsrättsregler.

Roland Andersson, som sitter i kommunens förhandlingsdelegation och är en av våra mest erfarna politiker, borde naturligtvis vara medveten om detta. F.ö. står det faktiskt så i den rapport från fullmäktigegruppen (angående kommunalt beslutsfattande) som Roland själv skrivit (se VB 10/99): "Det kan ibland kännas väldigt frustrerande [att allting tar tid, min anm.]. Men i grunden är det sunt. Demokratin behöver tid. Det är nämligen svårare att köra över folk om man färdas långsamt." En princip som kan duga åt vänsterpartiet också, eller är det bara en floskel som av misstag kommit in i den floskelfria zonen (se vårt kommunala handlingsprogram)?

Dessutom har flera vänsterpartister i Lund kritiserat distriktet för hanteringen av de politiska posterna i regionen. Då är det viktigt att vi själva sköter liknande ärenden snyggt.

Inåtriktat

Också tillsättandet av förstamajkommitté vållade diskussioner. Jag föreslog Matz Gustafsson och Jan Wallgren, vilket visade sig vara kontroversiellt. Slutligen enades vi om att dessa båda personer tillsammans med Gunnar Sandin (som dock avböjt) och Cecilia Wadenbäck skulle utgöra kommitté samt att två personer från Ung vänster skulle förstärka den. Roland Andersson och Göran Fries utsågs att förhandla med socialdemokraterna om gemensamma arrangemang.

Vi har ännu inte hunnit behandla verksamhetsplanen. Jag har i ett brev till styrelsen försökt att utveckla den plan som diskuterades på årsmötet. Några av de förslag som jag lämnat är:

- Kommunalpolitiska forum. Vi behöver olika forum, såsom miljöutskott, där vi kan diskutera kommunala politiska frågor.
- Övriga politiska forum. Ett exempel på detta är det internationella utskott som vi har diskuterat i styrelsen.
- Studieverksamhet. De politiska forum som nämnts kanske av en del uppfattas som alltför ambitiösa, och så kan en studiecirkel vara ett bättre alternativ.

Utåtriktat

Detta berör mest arbete inom partiet men också det utåtriktade arbetet är viktigt.

- Vår lokal som nu är uppfräschad och iordninggjord bör användas bättre. Under lördagar bör vi kunna ha öppet på lokalen några timmar. På affischbockar utanför kan vi t.ex. uppmana människor att komma in och träffa en vänsterpolitiker.
- Köksbordsverksamheten som vi hade under valrörelsen tilltalar mig. Det är ett enkelt sätt att arbeta på, och även de som inte vill eller kan hålla appelltal kan deltaga. Vi når naturligtvis färre personer än med appelltal men kvaliteten är betydligt högre. Köksborden kan sättas upp i stort sett var som helst, på Mårtenstorget eller utanför personalmatsalen på lasarettet.
- Utöver detta bör vi kunna genomföra större och mer organiserade kampanjer.

Jag har en förhoppning att en del av detta kan komma igång relativt snart.

Ola Hagring

flygstridskrafterna till Hemvärnet i och för bättre verklighetuppfattning.

Det enda positiva jag kan komma på är att nu är svensk Nato-anslutning blockerad under ett antal år. Vad som är ännu mer plågsamt att lyssna till än Nato-talesmännen är statsmän som Tony Blair och Nyrup-Rasmussen när de försöker båda upp entusiasm för företaget. Det är troligt att det svenska folket känner igen äventyrspolitik när de ser den framför sina ögon och därmed kan man ha förhoppningar att de kommer att avvisa den om de ges chansen.

Och förresten, en sak till: i en och annan svensk regementsstad har naturligtvis hoppet åter tänts. Ska vi i just denna situation lägga ner halva försvaret? Vem vet när en och annan självutnämnd världspolis kommer och vill hälsa på?

Ett experiment

Men låt oss förtränga eländet och ägna oss åt Lunds små förtretligheter. Har ni lagt märke till att vi är utsatta för ett märkligt marknadsföringsexperiment? Jag tänker på den egendomliga bensinmacks-

Forts. på sid. 4.

Skånevänsterns årskonferens

Forts. fr. sid. 1.

nu som ledamot av en arbetsgrupp kring kommunal skatteutjämning hunnit besöka översta Norrland. Besöket hade utvecklat hans förståelse för problemen där och fått honom att förespråka en utflyttningsfaktor i beräkningarna ("bara ett nytt namn på det gamla kallortstillägget", viskade en bänkgranne). I gengäld hade han fått gehör för en etnisk faktor vilket man naturligtvis har glädje av på Möllevångstorget med omnejd.

Sten och Sven-Erik Sjöstrand uppmanade kring utomparlamentarisk aktivitet kring arbetsrätten och andra aktuella tvistefrågor. Det finns inget som påverkar regeringen bättre än folklig aktivitet. Sven-Erik inledde f.ö. konferensen såsom DS-ledamot, bl.a. genom att läsa Bertolt Brecht och Tage Danielsson.

Civil ledamot

Fjärde riksdagsledamot i talarstolen var Tasso Stafilides från Helsingborg men han uppträdde i sin civila roll som skådespelare genom att läsa Dostojevskij och sjunga Vysotskij, och fick konferensens starkaste applåder. Även hans medverkan var något improviserad: Ung vänster skulle ha spelat men det schabblades bort.

Däremot uppträdde Ung vänsters distriktsordförande Johan Malm. Han var glad åt att samarbetet med partiet hade förbättrats, även om det fanns utrymme för nya ansträngningar, åt att hans organisation hade fördubblat sitt medlemstal på kort tid och åt att många från Ung vänster fått förtroendeuppdrag ute i kommunerna. Men han påminde också om, och oroades av, att lokalvalen också hade gett många poster åt obskyra högerextremister.

Herman Schmid är trea på vänsterpartiets lista till Europaparlamentet och påminde om att det valet nalkas. En aktiv valrörelse borde löna sej särskilt i Skåne eftersom jasidan var så stark här i folkomröstningen, framhöll han, och partiet borde få gott gensvar för sin propaganda med tanke på all negativ EU-publicitet i samband med kommissionens fall. En röst på vänstern är ett "aktivt" nej. Vänsterpartiets representanter tar sina uppdrag på allvar, trots sin grundläggande skepsis mot EU, och Herman pekade särskilt på Marianne Erikssons arbete mot kvinnovåldet som fått stor uppmärksamhet i Europa.

Ann-Mari Campbell föredrog en rapport från regiongruppen. Se särskild kommentar.

Maria från Höganäs

Så småningom blev det dags för val och först gällde det ordförandeposten. Dessförinnan hade Mats Åstrand förklarat varför han avgått under pågående verksamhetsår: han hade slitit ut sej, han orkade helt enkelt inte mer.

Sammanräkningen visade att Maria Hagberg från Höganäs (ej närvarande på konferensen) fått 32 röster mot sittande ordföranden Ann-Mari Campbells 27. Ann-Maris meriter var obestridligen betydligt tyngre men många reagerade tydligen på att hon hade så många andra uppdrag, t.ex. regionråd och styrelseordförande i Kvarnby folkhögskola. Det återstår att se vilken auktoritet den nya ordföranden och hennes styrelsekamrater kan utveckla mot alla proffspolitiker som vänsterpartiet i Skåne nu är begåvat med: på distriktsexpeditionen, i regionen, i riskdagen osv.

Någon längre tid för kandidatpresentation och -plädering gavs inte vilket kritiserades av Ulf Nymark från Lund. Klart är att de flesta ombuden hade dålig kännedom om kandidaterna.

Även valen till distriktsstyrelseledamöter med ersättare förrättades med slutna sedlar. Namnen redovisas härintill.

Gr

Valda

Distriktsordförande:
Maria Hagberg, Höganäs

Distriktsstyrelse, ordinarie:
Sven-Erik Sjöstrand, Perstorp
Ann-Mari Campbell, Malmö
Britta Berg, Simrishamn
Lennart Johansson, Kristianstad
Ola Hagring, Lund
Hans Wendel, Hässleholm
Christina Lind-Seneby, Båstad
Kvar sen förra året: Eva Wahlgren, Ängelholm

Suppleanter:
Anders Andersson, Malmö
Bernardo Espinoza, Kristianstad
Göran Karlsson, Helsingborg
José Pinto, Höör
Mary Einarsson, Bromölla
Annette Glimberg, Helsingborg
Ingela Lindgren, Örkelljunga
Lena Ahlberg-Persson, Kävlinge

Valberedning:
Mats Sjölin, Trelleborg
Daniel Sestrajcic, Malmö
Anne Rosberg, Höör
Marianne Alfredsson, Helsingborg
Cecilia Wadenbäck, Lund
Ann Schlyter, Lund
Katarina Lindberg, Klippan
Linda Svensson, Malmö

Rapporten som uteblev

Vänsterpartiets stadgar har inte många obligatoriska föreläggande för distriktens årskonferenser. Ja, styrelse och vissa andra funktionärer ska väljas, bokslut ska granskas, ansvarsfrågan prövas. Och så ska rapport från landstingsgruppen behandlas om partiet har haft sådan representation.

Någon rapport förelåg emellertid inte från M-landstingsgruppen. I stället nöjde sej konferensen med att godkänna en rapport från regiongruppen som inte hade hunnit göra mycket under 1998, det år som man hade att behandla.

En bakgrund till den uteblivna rapporten är naturligtvis att Rolf Nilson, landstingsgruppens sekreterare under 1998, i början av detta år lämnade vänsterpartiet. Ann-Mari Campbell hänvisade kort till detta när hon föredrog regionrapporten. Detta är dock ingen acceptabel förklaring till att rapporten saknades, särskilt som såpass lång tid hunnit gå sedan Rolf avgick. Det är ett antal instanser och personer som borde ha känt ansvar för att en rapport kom fram:

1. Landstingsgruppen bestod inte bara av Rolf Nilson utan innehöll andra ledamöter som finns kvar i partiet (åtminstone en av dem var närvarande på konferensen, Thore Möller från Eslöv).

2. Distriktsstyrelsen, med Ann-Mari Campbell som ordförande under den tid då konferensen förbereddes, hade naturligtvis ansvar för att stadgarnas föreskrifter följdes. Stötte den på om rapporten till de kvarvarande ledamöterna av M-gruppen?

3. Det formella ansvaret är en sak. Det faktiska arbetet inför en sådan konferens utförs av anställda (välbetalda) funktionärer, i regionen (Anders Arenhag, Ann-Mari Campbell, Per-Åke Purk) och på distriktsexpeditionen (Olof Norborg, Mikael Persson). Åtminstone på det senare hållet har man tidigare visat stor förtrogenhet med stadgarna och deras innehåll.

Gunnar Sandin

PS. Det finns en lokal parallell i Lund. Även där saknades på årsmötet den stadgemässigt föreskrivna rapporten från kommunalpolitiska gruppen. Saken rättades emellertid till i efterhand genom Roland Anderssons försorg (se VB nr 10).

Årskonferensens uttalanden

Arbetsrätten

Med anledning av miljöpartiets uppgörelse med de borgerliga partierna:

Vi anser att en försämring i arbetsrätten är helt oacceptabel!

Den enskilde arbetstagarens trygghet hotas och fackföreningsrörelsen försvagas. Vi menar att anställningstryggheten tvärtom måste förstärkas.

Vi får inte lämna ut arbetstagaren till marknadens villkor. P g a den stora arbetslösheten så är arbetarens situation redan tillräckligt osäker.

Bostadsbidraget

Ang. förslaget om bottagandet av det särskilda bostadsbidraget för ensamstående ungdomar under 29 år:

Vänsterpartiet Skåne motsätter sig förslaget då detta slår hårt mot redan utsatta grupper. Andelen arbetslösa och studenter i denna åldersgrupp är hög. De har låg inkomst och är därför i stort behov av bostadsbidrag. Vi anser att bostadsbidraget ska vara oförändrat för dem under 29 år.

Högkostnadsskyddet

God sjukvård skall vara tillgänglig för alla och inte begränsas av den enskildes betalningsförmåga.

Kostnaden för läkemedel är redan idag besvärande hög för många och att då höja gränsen för högkostnadsskyddet försämrar situationen för många som redan har det svårt. Detta är en fördelningspolitisk återvändsgränd som stämmer dåligt med Vänsterpartiets åsikter.

Vänsterpartiet Skånes årskonferens tar kraftigt avstånd från förslaget att höja högkostnadsskyddet.

Kriget i rest-Jugoslavien

Vänsterpartiet Skånes årskonferens 1999 fördömer kraftfullt Natos och USA:s bombningar av rest-Jugoslavien. Bombningarna är grova brott mot FN-stadgan och den internationella folkrätten.

De brott mot mänskliga rättigheter och politisk yttrandefrihet som begås av den serbiska ledningen i Serbien och Kosovo med nationalisten Slobodan Milosevic stoppas inte med Nato-anfall. Tvärtom! De bombningar som idag genomförs stärker nationalisternas grepp över rest-Jugoslavien.

Freden på Balkan kan aldrig skapas med hot och bomber.

Vi kräver att:

– USAs och Natos bombningar omedelbart stoppas

– Sverige i FN och EU agerar för att USAs agerande kritiseras.

– Sverige agerar för en politisk och diplomatisk lösning på kriget i rest-Jugoslavien.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumeration 200 kr per år. Ins. på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Monica Bondesson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet Svartbrödersgatan 3, måndagar efter kl 19. Manus kan lämnas på lokalen, tel 13 82 13, fax 123 123, e-post vp@lund.mail.telia.com. Eftertryck av texten tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KFS AB Lund.

HAR DU FLYTTAT? skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

.....

POSTTIDNING **B**

Astrida

I år fick inte Astrida se valnötsträdet utanför sitt fönster slå ut. Hon avled stilla söndagen den 21 mars, 72 år gammal.

Vi är många som för alltid kommer att minnas Astrida med FNL-bössan i hand, vid Chiledemonstrationer, i kvinnorörelsens 8 mars-tåg, på första maj, under banderoller för Baltikums frihet. Ständigt kämpande mot alla former av orättvisa. Hon kom att spela en mycket aktiv roll inom Svenska kvinnors vänsterförbund och inom kvinnorörelsen och fredsrörelsen i vid bemärkelse. Hon följde med stort intresse utvecklingen i Östeuropa och framför allt i Baltikum. I början av nittiotalet fick hon möjlighet att återse barndomsstaden Riga vid ett par tillfällen.

Astrida var en fantastisk person med en unik förmåga till vänskap. Hon hade en enorm vänkrets och även vi, som hade förmånen att arbeta tillsammans med henne på Kvinnovetenskapligt Forum, kom så småningom att tillhöra denna krets. Trots kampen mot den sviktande lungkapaciteten, sviter efter tbc, var bitterhet eller klagan något som aldrig förknippades med Astrida. Hon kunde möjligen sträcka sig till vissa galghumoristiska kommentarer. Skrattet, humorn, slagfärdigheten och glimten i de glittrande bruna ögonen var hennes karaktäristika.

Under sina sista år var hon ständigt fjättrad till syrgastuben och hennes möjligheter att lämna lägenheten var begränsade. En tur på Mårtenstorget i rullstolen var en höjdpunkt, men det kunde ta veckor av väntan innan vädret tillät en sådan utflykt. Istället fick världen komma till henne: böcker, tidningar, radion och så vännerna. Vi som under den sista tiden hjälpte henne med praktiska problem förstummades över alla de brev och kort som varje dag fyllde hennes brevlåda från vänner över hela världen. Det är en rikedom att få ha lärt känna en så genuint god och omtänksam person som Astrida.

Begravningen äger rum i St Olofs kapell fredag 9 april kl. 12. En mottagning hålls därefter i Kvinnovetenskapligt Forums lokaler, Magle Stora Kyrkogata 7, omk. 14.30.

Karin Ohrt
Catta Torhell

En promenad i solen

Årets påskvandring blev en promenad i solen, med vädret det bästa i mannaminne. Efter erfarenheterna från Österlen och trafiken kring konstrundan i fjor valde vi att gå i Skånes kanske mest utpräglade glesbygd, triangeln med hörn i Klippan och Hässleholm och med spetsen i Höör. I detta område finns enligt tillgängliga uppgifter inte den enklaste pottemagare. Alltså: pågatåg till Höör, Ringbuss till Norra Rörum-trakten och sen norrut i lite snirklar. Två övernattningar i förenklat vindskydd: det var alldeles vindstilla. En varierande terräng, lagom kuperad, dominerad av skog med starka inslag av ungbok . Det blev många årets första: tussilago, sädesärla etc. Det mest framträdande diskussionsämnet blev glesbygdsfrågor: klarar sig det här landet utan den kulturella genbank som småsamhällen, bruksorter och glesbygd erbjuder? Sista natten låg vi på Matterödsåsen, faktiskt lite matta efter 25 km vandring. Men på morgonen var det bara att rasa nerför backen till kaféet mittemot stationen i Tyringe för kaffe och nybakade wienerbröd. Tre kvart senare, med barrdoften kvar i kläderna, kunde vi tömma en paaskebrygd på det saltstänkta däcket på sundsbussen Jeppe. Se där vad Skåne har att erbjuda den upplevelsehungrande!

Anslutningen var även i år ytterst måttlig, dock med oförändrat deltagarantal sen i fjor. Om anledningen kan man bara spekulera – förmodligen har vandringssektionen inte nått ut med sitt budskap. En alternativ förklaring är att många med tanke på det varma och soliga vädret inte såg årets vandring som nog av en utmaning och därför stannade hemma. Vi ser fram mot att påskvandringen år 2000 förmodligen kommer att gå i snöglopp och snålblåst.

Lucifer

Nytt på fågelfronten

Jag har varit ute och rest och besökt Helsingborg, ja endast virtuellt s.m.s. Närmare bestämt den hemsida som vänsterpartiet har. Denna sida har från augusti 1998 lockat 38 besökare, och helt klart krävs det radikalt nya grepp för att få folk att hitta till partiets hemsidor.

Alla vet ju vad folk idag söker på Internet: det vanligaste sökordet är sex. Så låt vår hemsida ta upp den gamla v-parollen: Vi vill ha sex, vi vill ha sex, vi vill ha sex timmars arbetsdag. Kanske kan vi på så sätt förnya vår väljarbas och sätta lite sprätt på de feministiska diskussionerna.

Vad har då detta att göra med fåglar? Jo, jag ringde och pratade med en vänsterpartist i Helsingborg, bl.a. för att fråga om hemsidan. Ett på det hela taget mycket trevligt samtal utspann sig, om hemsidor m.m. Vi kom att tala om de stora framgångar man haft i Helsingborg efter valet, med en ökning av antalet mandat i fullmäktige från ett till sju och med representation i de flesta styrelser och nämnder. Det hade gått bra, bl.a. genom de gamla uvarna som fanns i partiet. Sade den glada och trevliga partiordföranden, en kvinna som jag tror är i ungefär min ålder.

För en tid sedan var jag på en annan resa, tillsammans med en annan fågelskådare, nämligen den person som ritat de två vackra storspovar som prydde dels en av våra valaffischer, dels det lilla program som skickades ut till massorna i Lund med omnejd. Uppgiften var att finna en spov som sades ha anlänt till de östra kommundelarna, men trots idogt sökande, som t.o.m. förde in oss i de angränsande s.m.s. skogskommunerna, kunde vi inte finna någon. På vägen passerade vi såväl Himmelriket (som verkligen inte såg mycket ut) som Belsebubs kennel (månne någon släkting till Lucifer som kränger hundar på fritiden?) utan att se några.

Kanske var det lika väl det, alla gillar ju inte spovar. En partikamrat anser att det har varit för mycket storspovar i vänsterpartiet i Lund. Jag avfärdade först det hela som ungdomligt oförstånd men insåg sedan att han naturligtvis hade rätt. Låt inte storspoven undanskymma att det också finns rödspovar och kärrsnäppor att värna, för att inte tala om sparvar i Nöbbelöv. Annars kanske vi spovvänner (jag inkluderar här bl.a. Vandringssektionen) och de som inte är så spovvänliga kan enas i den SocialPOlitiska Vårkampanj, som årsmötet beslöt att vi ska driva. En och annan gammal valaffisch skulle väl gå att återanvända?

O-a H-gr-ng

Plågsamt

Forts. fr. s. 3.

butiken Mango som täcker våra köksgolv med sina fyrfärgsbilagor i morgontidningen. Det är naturligtvis lönsamt för tidningen och inte en enda offentlig kommentar har hörts. Men kring kaffeborden på jobben har det förvisso snackats. Det är inte nog med alla papperna visar det sig: det finns stadsdelar i Lund där Mango delat ut frukostpåsar på söndagmorgnarna. Vad lundaborna just nu besvarar är frågan vad det kostar att få en lundabo köpa en plastad macka på en mack nere vid Höje å.

När vi ändå är inne på det här med näringslivet så ska nya snabbmatskedjan "Meaning Green" etablera sig på Botulfsplatsen. Själva idén, att sälja vegomat som hamburgare verkar genial vid första anblicken och det är väl det som har fått Malmös affärsmatadorer att ställa upp. Men tänk efter! Den som inte är vegetarian känner säkert någon och då vet man. Är det fast food i plastiga miljöer som gäller? Nej, det är egendomliga soppor med udda porslin, hembakt bröd, murriga miljöer med gamla pinnstolar, kockar som ser ut som skogshuggare och huldrelika kvinnor i hemvävda kläder. Konceptet är kört från början, tro mig.

Lucifer

EU-VALUPPTAKT. Lö. 10.4 kl 10. Sydsvensk upptakt i Hässleholm (Ebenesersalen, Östergatan) med bl.a. Jonas Sjöstedt, Pernille Frahm (etta på Socialistisk Folkepartis lista) och Herman Schmid: "Varför behövs EU-kritiker i parlamentet?" Paneldebatt med dessa + Eva-Britt Svensson och Willy Söderdahl. Skånska visor med Bo Anders Dahlskog.

RÖDA KAPELLET. Lö. 10.4: Svalorna flyttar. Rep. kl. 10 på Folkuniversitetet, avmarsch 11, nr 15, 59, 170, 327 och 349. Sö 11.4: rep. med Birgit, vårprogrammet. Se vidare aktuellt utskick.

VECKOBLADET
Detta nummer gjordes avGunnar Sandin.
Näste redaktör: Sten Henriksson.

Manus sänds per post till:Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.
Telefon till redaktörerna:
Marianne Sonnby 046-13 19 75
Sten Henriksson 046-14 44 57
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.